22/03/2023

Ο Μητροπολίης Μαρωνείας για την συνειδητή, προσωπική πίστη στην παντοδυναμία του Θεού

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μαρωνείας και Κομοτηνής

Με τίτλο «Πιστεύω Κύριε, βοήθει μου την απιστία», ο Μητροπολίτης Μαρωνείας και Κομοτηνής κ. Παντελεήμων εξέδωσε το μήνυμά του για την Κυριακή Δ΄ Νηστειών. Μεταξύ άλλων ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε στην ανάγκη ισχυροποίησης της εμπιστοσύνης στην παντοδυναμία του Θεού.

Παρακάτω το μήνυμα του Μητροπολίτη Μαρωνείας:

Ένα δυστυχισμένο παιδί στέκει αιχμάλωτο μιάς σκληρής κυριαρχίας: της εξουσίας του διαβόλου. Ψυχικά και σωματικά το έχει τσακίσει. Όσοι βρίσκονται γύρω του και παρακολουθούν την τραγωδία, αποδεικνύονται ανίκανοι να το βοηθήσουν. Με

την απιστία τους ορθώνονται εμπόδια στη λύτρωσή του. Σ’ αυτό το δύσπιστο κόσμο ανήκουν όχι μόνο οι εχθροί του Ιησού, οι γραμματείς και οι φαρισαίοι, αλλ’ ακόμη και οι μαθητές του και οι αμέσως ενδιαφερόμενοι για το βασανισμένο παιδί – όπως ο πατέρας του.

Τη διάχυτη **δυσπιστία** στην αποτελεσματικότητα της δυνάμεως του Χριστού έναντι του δαιμονικού κατεστημένου, εκφράζει παραστατικά ο διάλογος με τον πατέρα του παιδιού. «Πόσος καιρός είναι από τότε που του συνέβη αυτό;» ρωτάει ο Ιησούς, καθώς το παιδί κυλιόταν κάτω και άφριζε, εξουθενωμένο από τον δαίμονα. «Από τα παιδικά του χρόνια», ήταν η απάντηση. «Πολλές φορές και στη φωτιά τον έστειλε και στα νερά, για να τον εξολοθρεύσει. Αλλά αν μπορείς να κάνεις κάτι, βοήθησέ μας, σπλαχνίσου μας.» Μαζί με την απόγνωση που τυραννούσε την καρδιά του, η αμφιβολία την δάγκωνε και την μάτωνε. Η σκιά της **αμφιβολίας** δεν έπαψε να πέφτει βαριά στη σκέψη και την καρδιά των ανθρώπων. Η αμφιβολία όμως σκοτίζει την σκέψη, της κλείνει τον ορίζοντα, νεκρώνει την ελπίδα, την τυλίγει στο **σκοτάδι**. Το πρώτο βήμα για την υπερνίκηση το υποδεικνύει ο Κύριος. Το δεύτερο το καθορίζει η συμπεριφορά του πατέρα.

«Ο δε Ιησούς είπε «**Το θέμα δεν είναι αν εγώ μπορώ να θεραπεύσω το παιδί σου, αλλά αν εσύ μπορείς να πιστέψεις.** Σ’ αυτή την κατεύθυνση αναζήτησε τη λύση του δράματός σου. Στην καρδιά σου. Εκεί βρίσκεται το εμπόδιο. Το κλειδί για ν’ ανοίξουν οι βαρειά κλεισμένες πόρτες, μην το ζητάμε αλλού. Εμείς το έχουμε. Το πετάξαμε στη σκοτεινή γωνιά των δισταγμών και της αμφιβολίας μας. Από κεί θα πρέπει το συντομότερο να το ανασύρουμε. **Το κλειδί αυτό είναι η εμπιστοσύνη – η δική μας, συνειδητή, προσωπική πίστη – στην παντοδυναμία του Θεού. Αυτή πρέπει να ισχυροποιηθεί και να πάρει στη ζωή μας την κεντρική θέση που της αρμόζει.**

Η καρδιά του πατέρα αναταράζεται, καθώς συναισθάνεται ότι ο ίδιος στέκει με την **απιστία** του εμπόδιο στη **θεραπεία** του παιδιού του και με μια ύστατη προσπάθεια απελευθερώνεται από τα δεσμά της δυσπιστίας, φωνάζει «**Πιστεύω Κύριε, βοήθει μου τη απιστία**». Στην εποχή μας πολλοί δεν σκέπτονται καν να καταφύγουν σ’ Εκείνον στις δυσκολίες, στην αρρώστεια, στον πόνο τους. Ο πατέρας του σημερινού ευαγγελίου, μετά την αδυναμία των μαθητών να θεραπεύσουν το παιδί του, δεν έφυγε, δεν απογοητεύτηκε οριστικά, αλλά προχώρησε και ζήτησε την προσωπική παρέμβαση του Σωτήρος. Με ανάλογη διάθεση ας πλησιάζουμε και ας παλεύουμε με την αμφιβολία στις αποτυχίες, στις θλίψεις, στις απογοητεύσεις της ζωής μας. «Πιστεύω Κύριε, βοήθει μου τη απιστία».